

S o r i n O p r e a

Frustările
UNEI
Femei Grase

EDITORIA
CREATOR

BRAȘOV, 2021

Cuprins

1.	7
2.	15
3.	24
4.	32
5.	46
6.	53
7.	56
8.	71
9.	77
10.	85
11.	93
12.	99
13.	104
14.	110
15.	117
16.	128
17.	148
18.	158
19.	164
20.	172
21.	178
22.	185
23.	192
24.	198
25.	205
26.	216
27.	225
28.	236
29.	243
30.	246
31.	261
32.	269
33.	276
Epilog	285

N-aș fi crezut vreodată că mă voi trezi atât de dezamăgită. Am avut de multe ori momente grele, dar cum au fost cele de aseară, niciodată. Nu știam că umilința doare atât de tare și, chiar dacă eram convinsă că sunt obișnuită cu răutățile celor din jur, era clar că mă înșelam.

Am bocit toată noaptea, după ce m-am întors de la petrecerea aia idioată. Somnul a venit târziu, spre dimineață. Eram cu gândul la needucații ăia doi de la IT, care mi-au făcut seara un chin. Au râs de mine în fața tuturor. Cred că alcoolul le luase mințile, dar ce mai contează, mi-au făcut rău și gata. Dacă ar fi fost doar colegii de serviciu, mai era cum era, dar la masă se aflau și partenerii din străinătate.

Mă simțisem bine la început. Atmosferă super, băusem ceva, toată lumea era fericită. Asta, până când a început o melodie lentă.

Eu nu dansam. Cu ochii în telefon, mă prefăceam interesată de postările de pe Face. Atunci i-am auzit pe cei doi neisprăviți hăhăind în gura mare: „Hai, mă, să invităm balena la dans, că a rămas singură în acvariu! Nu vrei, Moby Dick, să te scoatem la ape adânci?”

Toți au izbucnit în râs, amuzându-se teribil. Eram terminată, pentru că nu mi se mai întâmplase niciodată să fiu jignită așa de rău.

Ca să salvez aparențele, am încercat să zâmbesc. Degeaba. În momentul acela, mi s-a pus un nod în gât și abia mi-am stăpânit lacrimile să nu o ia la vale pe obraji.

De ce acest chin? DE CE?

Pentru că sunt o femeie grasă! Am 1,73 și 103 kilograme! Mă simt terorizată de asta și nu mai e nevoie ca și alții să-și bată joc de mine.

M-am ridicat dintr-odată, hotărâtă să ripostez. Nervoașă, plină de frustrare, chiar dacă sunt o ființă pașnică și educată, atunci le-aș fi dat cu ceva în cap.

Neisprăviții au observat starea mea și au venit, legănându-se, să mă îmbuneze. Erau atât de aproape, încât le simțeam mirosul de alcool amestecat cu tutun.

„Hai, fată, nu știi de glumă?”, a spus Alin, cel mai nesimțit dintre ei. „Că tu țineai la tăvăleală. Zi, mă Radule, n-am dreptate?”

Celălalt nesimțit m-a privit rânjind. Nu a zis nimic, probabil fața mea schimbată de furie l-a speriat. Ce mai conta? Ieșiseră în evidență și, de fapt, asta și urmăriseră, să fie bufonii petrecerii.

Eram rănită și un val de revoltă mă stăpânea. Înghițisem prea multe și paharul se umpluse.

De regulă, directorul nu admitea să plece cineva mai devreme. Considera că un party de socializare are un rol bine stabilit și angajații trebuie să relaționeze între ei și în alt mediu decât cel de serviciu. Dar nu mă

mai interesa ce gândește el. Gata, ajunge! De ce să stau, când am fost atât de umilită?

Mi-am luat nervoasă geanta, pardesiul și am părăsit în grabă restaurantul. N-a observat nimeni. Și dacă observa, s-ar fi sinchisit cineva? Sigur nu.

Mă uit la telefon. Ceasul arată nouă, dar nu trebuie să-mi fac probleme, e sâmbătă și pot să lenevesc în pat, fără griji. Am câteva mesaje pe Whats și trei postări pe Face, dar nu mă interesează, chiar nu am chef de nimeni.

Întind mâna spre noptieră și iau jurnalul pe care îl țin dintr-a șaptea. Este un caiet din acela tip registru, cu coperti groase și multe file.

La început, îmi scriam zilnic gândurile. Apoi, din ce în ce mai rar. Dar nu am renunțat niciodată la el, cu toate că vremurile s-au schimbat.

Mama și prietenele mele mă ceartă că trăiesc în trecut. Dacă mie îmi face bine, ce au cu mine?

Îl deschid la prima pagină și ochii mi se umplu de lacrimi. Din fotografia lipită la jumătatea paginii, îmi zâmbesc cu speranță, arătând dinții aceia perfecți care au fost dintotdeauna mulțumirea mea, alături de ochii albaștri și părul șaten închis.

Recitesc, pentru a nu știu câta oară:

„Bună,

Numele meu este Adelina Sibian. M-am născut în București pe 18 august 1990. Sunt elevă. În acest jurnal o să-mi scriu gândurile mele de adolescentă. Am visuri mari și sper ca în viitor să devin o persoană de succes. Îmi doresc să călătoresc în toată lumea și să am mulți prieteni.”

Atât scrisesem. Pentru o fată de paisprezece ani, fusese destul.

Acum, la douăzeci și nouă, aș avea multe de adăugat: am terminat liceul șef de promoție, am absolvit a doua la ASE (m-am îmbolnăvit un trimestru și n-am fost bună de nimic), am două masterate în administrarea afacerilor și sunt în anul doi la doctorat. Uite câte poate face în câțiva ani o tipă considerată de colegi o tocilară.

După facultate m-am angajat într-o companie internațională de consultanță. Era primul pas, să ajung o corporatistă de succes. Puteam să mă duc și la stat, dar mi se părea că mă sufoc în sistemul acela. Avusesem un internship într-un minister și mă lecuisem.

M-am făcut repede cunoscută în firmă și am avansat la fel de repede. Am fost apreciată de la început, iar după un an, chiar mă iubeau. Profesional, bineînțeles. Rămâneam peste program și îi ajutam pe mulți de la alte departamente să-și facă jobul, lucrând cot la cot cu ei.

Câștig bine, chiar foarte bine, dar banii nu mă interesează. Am destui. Și ai mei îmi dau. Sunt singură la părinți intelectuali, care fac totul pentru fata lor. O adoră în toate situațiile. Cu o singură excepție: când nu poate să se împace cu ea însăși și nu se simte bine în pielea ei. Cum să fac asta, dacă soarta a fost nedreaptă cu mine? Sunt grasă, foarte grasă, supraponderală, mă simt obeză, am treizeci de kilograme peste înălțimea mea, când ar trebui să am cinsprezece sub. Sau, mă rog, atât îmi doresc. Să fie oricâte ar fi, dar... sub.

N-am fost tot timpul așa, eram într-adevăr mai plinuță, dar printr-a noua am început să pun pe mine.

Învățam pe rupte și nu voiam să mi-o ia cineva înainte. Poate acesta a fost unul dintre motivele care m-au dat peste cap.

Nu pot spune că m-am neglijat, ba din contră, m-am abținut de la mâncare. Apoi, la un moment dat, am pierdut controlul. Nu știu, teama de a greși, dorința de a fi cea mai bună, stresul, toate m-au făcut să pierd controlul și să o iau razna cu greutatea.

Spre sfârșitul liceului, în facultate și după aceea, nu mai țineam cont de nimic. „Devoram” cărțile și mâncam orice. Acasă, în oraș, ziua, noaptea, din frigider, la restaurante, la mama, la prietenii... mâncam. Oriunde mi se oferea, mâncam. De toate. Nu refuzam nimic. De la mesele îmbelșugate nu mă ridicam până nu gustam din toate. Dar numai eu știam ce se petrecea în sufletul meu.

Există acolo, în creier, o parte care te împinge să mănânci încontinuu. Mai ales când vezi ce este aranjat în fața ta. Mai ales la întâlnirile unde sunt preparate sofisticate. Mai ales la mesele de Crăciun, de Paște, la aniversări, conferințe, socializări. Adică mai mereu.

Ce faci în aceste situații? Privești cu jind platourile cu aperitive, tăiate într-un anumit fel, studiezi brânzeturile aliniate lângă boabele de struguri albi și roze, ești atras de recipientele de inox cu friptură rumenită, dată cu tot felul de sosuri, lângă care zac mormane de cartofi aurii, și ajungi invariabil la o masă specială unde, în mijloc, tronează acea fântână ucigătoare, din care curge, fără sfârșit, ciocolată topită. Nefiind destul, lângă ea sunt aranjate zeci de cubulețe de prăjituri colorate. Însă nu peste tot este fântâna, doar la petre-

cerile simandicoase. Adevărul este că ți-ai dori-o peste tot. Cum poți să refuzi?

Tot în același creier, o altă parte se revoltă și te întreabă cu disperare: ce faci??? Iar tu răspunzi că uite, e ultima bucățică, și de mâine intru la dietă, nu mai pun gura pe nimic.

Mâine însă o iei de la capăt. Ești nehotărâtă: ceva din tine te îndeamnă cu perversitate să mănânci, altceva se chinuie din răputeri să te oprească.

Auzi, de mâine nu mai pun gura pe nimic! Cine să creadă asta?

Mă ridic din pat, îmi scot pijamalele și le împachetez cu grijă. Ca să ajung la baie, obligatoriu trec prin fața oglinzii cât peretele, de pe hol. La început mi-a plăcut, dar în timp, a devenit un stres. Mă opresc cu ochii închiși și îi deschid încet, sperând să se facă o minune și din perete să mă privească o tipă din trupa Victoria's Secret. Dezamăgire, nimic nou. Aceeași Adelina, Miss Piggy, șunci peste tot, pe burtă, coapse, spate... Mă pipăi, mă întorc, stau în profil, doar-doar voi vedea vreo schimbare în bine. Întind gâtul, dar cu toate eforturile mele, gușa rămâne tot acolo. Îmi palpez mâinile și șoldurile. Apoi picioarele, pulpele și gambele. Gambele mai greu, pentru că este dificil să mă aplec... Dramă! La 29 de ani, să nu pot să mă aplec! Simt grăsimea peste tot și mă apucă furia. Sunt supărată pe mine, pe soartă, pe ai mei, care mă îndemnau mereu să mănânc, că nu-i nicio problemă dacă ești mai împlinită, pe toți cei care râd pe ascuns de mine, pe cei care-mi râd în față, Alin și Radu de la IT.

Și uite așa, iar îmi crește tensiunea când văd că sunt oribilă. „Sunt atâtea femei mai plinuțe ca tine și nu-și fac complexe”, mă educă mama. La fel mă stresează și prietenele de la serviciu, Anda, Marisa și Jasmine. Își răcesc gura de pomană, doar eu știu ce e în sufletul meu. Anda e și ea puțin peste, dar nici pe departe ca mine, în timp ce Marisa e foarte fit: cât mine de înaltă și 65 de kilograme, femeia cu forme, dorită de toți bărbații. Iar Jasmine e cea care mă bate la cap că sunt super și că asta și-ar dori, nu minionă și slăbuță, cum e ea.

E clar, nu am o zi bună. S-au adunat multe, iar cele de aseară m-au dat peste cap. Încerc să nu cad în depresie și caut alternative. Așa că o să văd un serial pe Comedy Central. Le repetă la infinit, dar asta e, nu toată viața e o repetiție?

Mă mai uit o dată în oglindă. De ce naiba am pus-o acolo? Așa am vrut, când am cumpărat apartamentul. De fapt, nu eu l-am cumpărat, ci părinții intelectuali de care pomeneam. Că fata lor trebuia să stea în bloc nou, la etaj superior, cu vedere spre lac, ca să evite stările depresive.

Mă spăl atent pe dinți și perii peste tot, cum m-a învățat dentistul încă din grădiniță. Nu ratez niciun colțișor al gurii. Ca să nu am vreo surpriză, mi-am luat acum o săptămână o pastă nouă, profesională, din farmacie. Scrie pe ea că are particule de argint pur, care sunt și antibacteriene, în mod natural.

Anda, care era cu mine când am cumpărat-o, văzând că dau cincizeci de lei pe ea, mi-a zis: „Ade, ai înnebunit? E scumpă, fată! Ce are asta în plus față de alea

din supermarketuri?”. Pentru dinții mei, nu contează cât costă. Îmi iau ce e mai bun.

Fac repede un duș, cu casca de plastic pe cap, să nu-mi ud părul, și mă șterg cu prosopul pe care îl prefer aspru, ca să-mi pun sângele în mișcare. Nu stau prea mult, că, sincer, mi s-a făcut foame. Mă gândisem mai devreme: măcar sâmbăta să mănânc mai târziu. Dar mi-e foame, simt un gol în stomac și nu mă pot abține. Încep lupta aceea fără sfârșit, cu mâna pe ușa frigiderului, dacă să deschid sau nu. Sunt atât de nehotărâtă, încât indiferent ce decizie aș lua, tot m-aș supăra pe mine.

Până la urmă, deschid. Scot două ouă pentru omletă. Mai iau unul, că mi se par puține. Pun pe masă sticla de chefir, șunca de Praga, roșiile, castraveții și două briose. Le așez frumos lângă cele două chifle, pentru că tot timpul am fost o persoană ordonată. Aranjez șervețelele, tacâmurile și apăs telecomanda televizorului agățat pe un perete în bucătărie. Pe ZU Tv, Taylor Swift se chinuie să-mi arate că mintea m-a trădat când am făcut alegerea cu frigiderul. Cântă *Look What You Made Me Do*. Zâmbesc.

Încep să-mi revin, după toate prostiile din dimineața asta, și mă gândesc să ies cu fetele undeva. E sâmbătă și nu mai vreau să stau singură în casă, mai ales seara, când te bântuie doar gânduri negre. Și dacă mai ești așa cum sunt eu...

Intru cu grijă în biroul directorului general, mirată că mă cheamă la prima oră, lucru care nu s-a întâmplat până acum. Blonda Mary, șefa de cabinet, îmi face semn cu capul să intru, fiindcă ciocănitul meu discret nu primise niciun răspuns.

Îl găsesc stând în picioare, cu privirea aruncată pe fereastra largă ce dădea spre centrul orașului.

— Ai venit, constată el.

Are cincizeci și doi de ani și arată în formă. L-am apreciat de când l-am văzut prima dată. Și pe lângă asta, e un tip cu multe relații. Ce nu-mi place este că nu comunică niciodată cu noi cât ar trebui.

— Bună dimineața! Sunt puțin mirată că ne vedem la o oră așa de matinală.

— Regulile profesionale se mai schimbă, filozofează el. Ia loc, te rog. Vrei o cafea?

— Nu, mulțumesc. Am băut deja două, una pe drum și alta la birou.

— Mda, cam repede, una după alta.

Nu înțeleg unde vrea să ajungă. În mod normal, intra direct în subiect, iar discuțiile nu durau mult. Spunea ce avea de spus în cuvinte puține. Nu era un manager modern, respecta la sânge regulile și devenea

agasant. Crease niște tipare care ne tăiau elanul. Se vedea că lucrase înainte la guvern. Dar, una peste alta, era ok.

— Vineri ai plecat repede de la petrecere.

— Eram cam obosită.

Aaa, asta era! A observat că am dispărut. Bun, să vedem ce opinie are. Îl las să vorbească. Încă nu sunt hotărâtă să-i spun ce s-a întâmplat, dacă nu cumva el știe. Echipa de la IT este protejată de el și nu aș vrea să mă plâng de cei doi idioți. Îi ține în brațe. Prin ei controlează pe fiecare la cât vine, cât lucrează, unde mai dispare câte unul în timpul zilei, chestii de-astea învechite. Și, după ce află, îi cheamă pe cei pârâți și îi freacă, ținându-le predici. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu mă dau în vânt după managementul lui.

— Eu știu altceva, zice el. Am înțeles că te-au supărat niște colegi.

Știe. Evaluez situația și răspund:

— Au fost câteva discuții nepotrivite, o scald eu, ca să nu le fac rău.

— Nu au fost nepotrivite, chiar te-au jignit. I-am chemat și pe ei, pentru a rezolva problema.

Nu-mi convine. Nu vreau să fiu considerată pârâcioasa clasei. Dar nu apuc să reacționez, că Alin și Radu intră cu fețele schimbate când dau cu ochii de mine.

Îi ia direct, însă fără să pară un reproș:

— Prezentați-i scuze pentru vineri și să nu se mai întâmple!

Mă privesc amenințător.

— Nu ea mi-a spus, intervine directorul văzând asta.

— Am glumit puțin, spune Alin. Dar dacă colega e supărată, să ne scuze.

Prind ironia din cuvintele lui și privirile pline de înțeles schimbate cu Radu.

Sunt stânjenită și, ca să închei, spun că nu a fost mare lucru.

— La treabă acum!, ne expediază directorul. Adelina, tu rămâi, zice, întorcându-mă din drum.

Ce poate să mai fie?, mă întreb, că peste nici o oră avem ședința de consiliu.

— Am vrut să clarific problema, dar nu acesta este motivul pentru care te-am chemat, spune el.

Mă gândesc la tot felul de chestii, dar nu bănuiesc despre ce poate fi vorba. Mă ia prin surprindere:

— Ești un profesionist apreciat, atașat firmei, iar rezultatele tale sunt peste așteptări.

Încep să mă încălzesc: vrea să-mi propună ceva și o tot lungeste. Poate e de bine. Sau de rău, chiar dacă mă laudă. Aștept cu nerăbdare.

— M-am hotărât să te numesc director adjunct la marketing. Ce spui?

Am crezut că nu aud bine. Cuuum? Director adjunct la marketing? Eeeeu?

Mă așez încet pe scaun și îl privesc, roșie de emoție.

— Dar pe post este Marisa, îngaim.

— Temporar. Ea știe asta. Tu ești propunerea consiliului și eu sunt de acord.

— Pot să mă gândesc până la sfârșitul programului?

— Nu mai târziu de 5.

Ies pe ușă și plutesc. Pe culoar, mă opresc la automobilul de apă și beau pe nerăsuflăte două pahare. Nu-mi vine să cred că am această șansă. Să promovez din șef de serviciu, director adjunct! Doar așa, dintr-o pocnătură de degete. Nu evaluări, nu zvonuri dinainte, nimic.

Intru în birou și mă așez pe scaun, cu mâinile la față. Vreau să înțeleg și să iau o decizie. O sun pe Anda și o rog să urce. Trebuie să vorbesc cu cineva, altfel simt că explodez.

Cred că tonul meu a speriat-o. Fosta mea colegă de facultate intră valvârtej. Se vede că a urcat patru etaje pe scări, fiindcă abia mai respiră. Se sprijină cu o palmă de perete, iar pe cealaltă și-o pune deasupra sânilor de cupă E, să-și mai potolească respirația.

— Fată, mă ia la rost, ce-a fost cu vocea aia de incendiu? Vrei să fac infarct?

— Am de luat o decizie foarte importantă, așa că fii atentă!

Îi povestesc de la început, de fapt nu erau prea multe de zis, și încep să-mi expun complexele care mă macină în momentul ăsta:

1. Îi iau locul Marisei.
2. Nu știu dacă îmi pot implementa ideile.
3. O să lucrez cu directorul Barna, șeful marketingului, care nu este tocmai pe placul meu.

Anda s-a liniștit și se uită la mine efectiv cu gura căscată. Sigur a rămas așa după ce mi-a consumat tot aerul din încăpere.